

COL·LOQUIS DELS DISSABTES

Miquel Àngel Maria i Ballester i la "Mort a l'atzar"

Un novel·lista escriu un conte sobre l'assassinat del president del Consell Insular en el seu despatx particular. Poc després el crim es fa realitat com el va preveure l'escriptor Aquest és el relat amb el qual Miquel Àngel Maria guanyà el XII Premi de Narració Curta Illa de Menorca que a cada edició va guanyant en coneguda i prestigi. Ara hem rebut el llibre que conté alhora relats d'altres finalistes, la majoria de joves generacions illenques: Josep Sampol, Jesús Moll, Miquel Àngel Lopesino, Maria Llum Grau, Josep Antoni Fortuny, Gràcia Carreras, Maria Isabel Cano, Miquel Àngel Bennàssar, Auxiliadora Carreras, María José León, Miquel Horrach... i un de la meua generació, Antoni Bonet Bosch. En resum, un ventall d'escriptors que venen a demostrar que Menorca té bon present i futur literari.

- Diguem alguna cosa del guanyador.

- Miquel Àngel Maria i Ballester (Maó, 1965) ha escrit molts articles per a diversos mitjans, com el diari Menorca, Diari de Balears, El Mundo-El Dia de Baleares, El Mirall, Alimara...

- Home de feina...

- Sí. Però "Mort a l'atzar" és el primer text que decideix fer públic, i el premi que ha rebut l'estimula a no aturar-se...

- Això és el que diu i afegeix que "en qualsevol cas escriure no és la cosa que consideri més important. Ho so infinitament més la seva dona i les seves dues filles, i les feines que ha fet fins avui: capellà (1991-1994), educador i després tècnic social a l'Associació Marginats-La Sapiència de Palma (1995-1999), coordinador de política sectorial del PSM-Mallorca (1999-2002) i Director Insular de Cultura i Patrimoni del Consell Insular de Mallorca (2002-2003)...

- Tot i que és jove, un llarg "currículum"...

- I això és el que ha d'esser. Jo no crec amb aquests artistes i escriptors que esperen la jubilació per exercir el seu art o les seves lletres. En conec uns quants d'aquests. Però quan es posen a fer feina ja es troben fora de l'àmbit que volen conrear. Tot veritable escriptor ha de tenir obre de joventesa, maduresa i senectut. Tot plegat forma el seu missatge cultural i aporta el seu quefer en diferents èpoques.

- És així.

- "Mort a l'atzar" és un cop d'atenció sobre l'obra que aquest autor menorquí pot fer en un futur immediat.

- Però això no vol dir que grans autors no hagin fet la seva obra definitiva en els anys de la vellesa.

- No. Per què dius això?

- Estic pensant en un dels llibres que més m'han agradat, el que du per títol "La història de San Michele" de Axel Munthe, un metge suec que fa fer a Capri una tasca de culturització molt semblant a la que va fer aquí l'arxiduc Lluís Salvador...

- I amb això de culturització, què vols dir?

- Interessar-se pel paisatge, flora i fauna d'un indret per tal de promocionar-los. Dedicà grans esforços a protegir els costums locals, conservar el seu patrimoni històric-artístic, aprendre la llengua del país i escriure sobre les seves particularitats, col·leccionar mobles, objectes i materials autòctons...

- Sí. Ja entenc.

- El missatge que jo donaria a les joves generacions de poetes i narradors és el mateix que Axel Munthe els hagué donat.

- Quin és?

- Viure la vida amb propietat i reflectir-la fidelment en el paper. És clar que la vida té moltes arestes, pot esser interior i exterior, realista i fantàstica, amb figuracions o abstraccions i sempre amb alguna cosa nova que contar o dir. Deia Munthe: "La vida és la mateixa de sempre, no alterada pels esdeveniments, indiferent a les alegries i dolors de l'home, muda i impenetrable com l'Esfinx; però l'escena on es desenvolupa l'eterna tragèdia canvia constantment per a no fer-se monòtona. El món que es vivia ahir no és el mateix que es viu avui. Avança inexorablement vers l'infinit cap el seu final i nosaltres amb ell..."

Miquel Ferrà